

POLITIET

Politidirektoratet
Postboks 8051 Dep
0031 Oslo

POLITIDIREKTORATET	
16 AUG. 2007	
Ansøker 03-07	Artiklkode 008
Saksnr 07/01599	Dok.nr 010

Deres referanse
200701599

Vår referanse
200704560

Dato
10.08.07

Høringsuttalelse – innhenting av politiattest for ansatte i Norges Bank.

Vi viser til Deres anmodning om høringsuttalelse av 02.07.07, med frist til uttalelse 10. august.

Med hjemmel i strafferegistreringsforskriften § 12 nr. 5 ga POD i brev av 20.12.06 Norges Bank midlertidig tillatelse til å innhente politiattest for personell som skal gjøre tjeneste for banken ved tilsetning eller innleie av arbeidskraft. Tillatelsen ble gitt i påvente av at Finansdepartementet utarbeidet en egen lovhjemmel i sentralbankloven § 11. Bestemmelsen er nå endret, og Norges Bank har på oppdrag fra Finansdepartementet utarbeidet utkast til forskrift om gjennomføringen av bestemmelsen. Det er ikke medsendt noen redegjørelse for hvilken praksis Politidirektoratet har fulgt i disse sakene.

Ved endringsloven er sentralbankloven § 11 utvidet til også å gjelde personer som skal utføre arbeid for en *tjenesteleverandør* til Norges Bank.

Politiattester representerer et unntak fra den strenge taushetsplikten som gjelder for opplysninger om personers eventuelle reaksjoner for straffbare forhold. I vår høringsuttalelse av 4. juli 2007 som gjelder politiattester til bruk for det Kongelige hoff, drøftes en del prinsipielle sider ved bruk av politiattest; blant annet om formålet med politiattester, om de har noen effekt for bekjempelse av kriminalitet, om politiattester representerer en hindring for resosialisering og etter EMK, og om det er nødvendig, hensiktsmessig og ikke minst riktig å forlange politiattest av underleverandører. Vi peker også på at i svært mange tilfeller vil andre kompenserende tiltak være mulige og i mange tilfeller bedre – for eksempel å ha tilsyn med en innleid håndverker, og sørge for en tilpasset tilgang til ulike områder. Vi fremholder også at vi er usikre på hvor langt nytteverdien strekker seg av politiattester kontra hensynet til bl.a. resosialisering, som jo er en hovedbegrunnelse for hovedregelen om taushetsplikt.

For så vidt gjelder Norges Bank, fastsetter lovendringen i sentralbankloven at bankens hovedstyre kan bestemme at den som skal utføre arbeid eller tjeneste for Norges eller for en

Oslo politidistrikt

24 Utlendings- og Forvaltningsseksjon,
besøk: Grønlandsleiret 44, 0190 OSLO
Post: Postboks 8101 Dep, 0032 OSLO
Tlf: 22 66 90 50 Faks: 22 66 94 24

Org. nr.: 961398142
Postgiro: 7694.05.08319

tjenesteleverandør til banken må fremlegge politiattest ”dersom sikkerhetsmessige hensyn tilsier det”. Lovens ordlyd kan tyde på at hovedstyret skal beslutte dette i det enkelte tilfelle, men dette er neppe meningen. Når hovedstyret har truffet en generell beslutning, vil formentlig andre i banken håndtere de videre vurderinger. Den foreslåtte forskrift angir ingen retningslinjer for hvilket skjønn som skal gjelde for hvilke stillinger eller tjenester som skal omfattes, hvorvidt varigheten av arbeidet eller oppraget i Norges Bank eller muligheten for andre kompenserende tiltak skal ha noen betydning osv. Hva som ligger i ”sikkerhetsmessige hensyn” er heller ikke problematisert eller eksemplifisert. Det vises til at det produseres og håndteres kontanter og sedler, at det er ”arbeid og dokumenter knyttet til rentefastsettelse og pengepolitikk, markedsoperasjoner, betalingssystemer, beredskap og finansiell stabilitet av meget sensitiv karakter” osv. Med ett unntak er dette oppgaver og områder som også håndteres av andre institusjoner, som ikke har adgang til å kreve politiattest. Nettopp derfor bør sikkerhetsrisiko angis nærmere, og antakelig er det et krav i hht EMK at det foretas en konkret vurdering av om det er nødvendig for den konkrete stillingen eller tjenesteutøvelsen å kreve politiattest opp mot de beskrevne sikkerhetsproblemstillinger. Bare at man kan fremlegge en ”ren” politiattest er neppe tilstrekkelig for å komme i nærheten av pengeproduksjonen for eksempel – banken har uten tvil en lang rekke tiltak for å beskytte sine sensitive områder allerede. Å bare beslutte at politiattest kan innhentes for de som skal tjenestegjøre på en eller annen måte, for kortere eller lengre tid er neppe verken hensiktsmessig eller nødvendig, og kan innebære store problemer for enkelte – herunder ansatte i andre bedrifter som skal utføre et oppdrag for banken. Forholdet til annen lovgivning, som EMK, synes ikke drøftet i utkastet til forskrift. Det vises til vår vedlagte høringsuttalelse om dette.

Forslaget til forskrift gir banken adgang til å kreve en begrenset attest – som i utgangspunktet vil gi en mindre spredning av negativ informasjon. Imidlertid ramser forskriften opp ca 124 forhold i straffeloven, samt åtte andre lover generelt – fra lov om forsvarshemmeligheter til utlendingsloven. Det er vanskelig å se at det finnes noen andre arbeidsgivere som har adgang til å kreve en begrenset attest for så mange forhold, og Oslo politidistrikt finner det til dels urimelig å tenke seg at alle disse forholdene representerer en sikkerhetstrussel for Norges Bank, og at de heller ikke kan håndteres på annen måte enn ved å kreve en politiattest. Vi viser igjen til våre synspunkter om at politiattester fort kan representere en falsk trygghet, og minske arbeidsgivers årvåkenhet, jf den vedlagte høringsuttalelse. Å vurdere hva som ligger i et straffbart forhold kan være vanskelig for personer som ikke har erfaring fra politi- og påtalemyndighet, og en kan dermed komme i skade for å legge seg på en for streng håndhevelse i forhold til nødvendighetskriteriet. Å skulle håndtere en slik mengde av bestemmelser vil neppe gjøre det enklere å utøve et riktig skjønn.

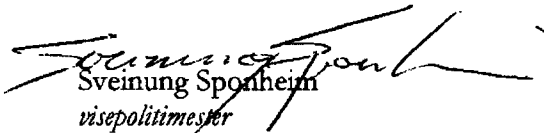
Oslo politidistrikt kan heller ikke se at verken loven eller forskriften angir om attesten som skal kreves skal være *begrenset ordinær* eller *begrenset og uttømmende*, eller for den saks skyld *begrenset og utvidet*, jf strafferegistreringsloven med forskrift. I mangel av en slik ramme, legger vi til grunn at attesten skal være ordinær, slik at forhold vil ”forsvinne” etter fastsatte tidsperioder, jf strafferegistreringsloven § 6. Uansett burde forslaget til forskrift § 1 kanskje inneholde en henvisning til det lovverket som regulerer utstedelse, innhold og håndtering av politiattester, jf lov om strafferegistrering av 11. juni 1971 nr 52, samt forskrift av 20. desember 1974 nr 4, del C.

Det er en plikt å hindre spredning av sensitive personopplysninger. Forslaget til forskriften § 4 angir ”at en attest skal oppbevares utilgjengelig for uvedkommende, og returneres eller

makuleres umiddelbart etter å ha vært benyttet i den sikkerhetsmessige vurderingen.” Etter Oslo politidistrikts oppfatning bør forskriften eksplisitt angi at som hovedregel er det den sikkerhetsansvarliges oppgave å vurdere politiattestens innhold, og ikke videreformidle innholdet av denne, men bare opplyse til den personellansvarlige om vedkommende er å anse som en sikkerhetsrisiko eller ikke, vurdert ut fra oppgavebeskrivelse og varighet av tilknytningen til banken. Det bør også fremgå av forskriften om innholdet av politiattesten kan nedtegnes på noen måte – eller ikke.

For så vidt gjelder forskriften § 3, 3. ledd skal det bemerkes at Oslo politidistrikt med få unntak ikke sender attester direkte til arbeidsgiver, av flere grunner, jf den vedlagte høring. Dette er heller ikke ordningen etter strafferegistreringsloven m forskrift. Vi kan ikke se at behovet for Norges Bank er slik at de gode grunnene som finnes for å ikke gjøre dette bør settes til side.

Med vennlig hilsen

Sveinung Sponheim
visepolitimester

Saksbehandler:
Bjørn Vandvik
Runa Bunæs

POLITIET

Politidirektoratet
Postboks 8051 Dep
0031 Oslo

POLITIDIREKTORATET	
16 AUG. 2007	
Annr: 03-07	Arbklode: 61
Saksnr: 0400611	Doknr: d8

Deres referanse
200700611

Vår referanse
200702481

Dato
4.juli 2007

HØRING – POLITIATTEST DET KONGELIGE HOFF

Det vises til høringsbrev vedr endringer i strafferegistreringsforskriften mottatt 11. april, med frist for uttalelse 10. juli 2007.

I høringsbrevet går Politidirektoratet inn for en endring i forskriftens § 12, 1. ledd nr 4, med ny bokstav q, slik at det Kongelige hoff kan kreve utvidet og uttømmende attest ved "ansettelser, leie av personell til arrangementer og mottak av leveranser av varer eller tjenester". Høringsbrevet gir også uttrykk for at bestemmelsen ikke bør sette noen begrensninger i varighet og omfang på tjeneste/ansettelsesforholdet, men være slik at det gis en "relativt vid hjemmel for utstedelse av politiattest". Derneft gis det uttrykk for at direktoratet "forutsetter at hoffet, i samarbeid med politiet, nøye vurderer behovet for å innhente politiattest i det enkelte tilfelle".

I tillegg foreslås et unntak fra hovedregelen om at attesten skal sendes den som den direkte gjelder, slik at politiet skal sende attesten direkte til hoffet. Dette begrunnes i at tidsmomentet vil være av vesentlig betydning for hoffet.

Oslo politidistrikt har enkelte synspunkter på forslaget, som representerer et av mange tillegg til strafferegistreringsloven med forskrif tde siste årene. Vi finner det hensiktsmessig å starte med noen ord om bakgrunnen for ordningen med vandelsattester/politiattester.

Bakgrunn for ordningen

Før strafferegistreringsloven av 1971 utstedte politiet vandelsattester, men den samme betegnelsen ble også benyttet på andre typer attester, for eksempel utstedt av privatpersoner, som sa noe om en persons egenskaper eller egnethet. Selv i tilfeller hvor loven krevde vandelsattest for å komme inn på en skole osv, betydde dette ikke nødvendigvis attest fra politiet. Området var ikke lovregulert.

Etter krigen ble det også vanlig å be om attest fra politiet om en arbeidssøkers nasjonale holdning under krigen. Til denne praksisen var riksadvokaten negativ, i det han påpekte at

Oslo politidistrikt

Visepolitimester 200, besøk: Grønlandsleiret 44, 0190 OSLO
Post: Postboks 8101 Dep, 0032 OSLO
Tlf: 22 66 95 30 Faks: 22 66 87 37

Org. nr.: 961398142
Postgiro: 7694.05.08319

”det er i strid med god kriminalpolitikk å hindre resosialisering av en bestemt gruppe straffede personer”. Praksis vedr vandelsattester varierte fra politidistrikt til politidistrikt, og det var heller ingen retningslinjer om innholdet.

På begynnelsen av 70-tallet ble det lov- og forskriftsregulert når politiet kunne utferdige slike attester, hvem som skulle motta dem, og hvilket innhold de skulle ha.

For de opplysninger som omfattes i en politiattest gjelder at de er taushetsbelagt, og ikke kan avsløres. Rehabiliteringssynspunktet som også ble fremholdt at riksadvokaten i 1948 er bakgrunnen for dette. Et unntak fra den lovpålagte tausheten politiet må utvise er altså **adgangen til å kreve politiattest til visse formål**. Grunnen til unntaket er forebygging av kriminalitet, idet uskikkede personer ikke kan fylle visse stillinger, ha bevilninger eller skaffe seg enkelte utdanninger osv. Oppfatningen var også at ordningen ville virke individualpreventivt og trygghetsskapende. Det er likevel viktig å merke seg at for hvert ”formål” kan det kun kreves politiattest en gang, og det er normalt når man tiltrer eller påbegynner virksomheten som krever politiattest.

Dagens praktisering og omfang av utstedelse av politiattester

I tillegg til de formål som er listet opp i strafferegistreringsloven/forskriften, finnes det en rekke bestemmelser i særlovgivningen som hjemler unntak fra taushetsplikten. I NOU 2003:21 ”Kriminalitetsbekjempelse og personvern” er det anført at det på landsbasis har vært ”en sterk økning i antall politiattester bare i løpet av en femårsperiode, og gjerne over en fordobling av antall attester”. Det kan opplyses at Oslo politidistrikt utstedte 8000 attester i 2003, men hele 16216 i 2006. For første halvår 2007 er det utstedt 12500 attester, men pga nye regler for personer som skal jobbe med barn mv er prognosen for 2007 nå ca 25000 attester. For øvrig er det slik at søkere som ikke er bosatt i Oslo, henvises til hjemstedets politi, selv om grunnen til at det søkes om politiattest finnes i Oslo.

Saksbehandlingstiden for ordinære attester er rundt en til to uker, men den kan bli opp til seks uker for uttømmende attester. Grunnen til dette er at disse attestene er svært ressurskrevende, idet uavgjorte saker krever at det innhentes informasjon fra den påtaleansvarlige, og deretter må saken sendes til Politidirektoratet for å innhente tillatelse til å ta med den uavgjorte saken.

Siden 2000 har det vært seks endringer bare i strafferegistreringsforskriften, hvor mange endringer som er kommet til i særlovgivningen er vanskelig å si. Et litt upresist søk i Lovdata angir 71 treff i annen lovgivning.

Til hvilke formål attest kan kreves og hva den skal inneholde, er blitt ekstremt komplisert. Oslo politidistrikt har tidligere anført at den som får attesten – den som opplysningene gjelder – ikke har noen mulighet for å avgjøre om attesten er korrekt, eller om det står for mye i den, jf også vår høringuttalelse av 9. februar 2007, som er vedlagt til orientering. Oslo politidistrikt har der også fremholdt at regelverket er fragmentert og til tider helt uten sammenheng og logikk. For den enkelte arbeids- eller tillatelsessøker med tidligere registreringer vil det bli et valg mellom å søke, legge frem en attest, og håpe at de avmerkede forhold ikke vil bli tillagt vekt, og deretter leve med at arbeidsgiver (eller noen som ikke ble arbeidsgiver), besitter sensitiv informasjon om ham som i utgangspunktet er ansett som taushetsbelagt, eller ikke ta sjansen på dette og unnlate å søke stillingen. Noen ganger vil det vel være slik at det som står på attesten ikke vil utelukke vedkommende fra den aktuelle

ansettelsen, men likevel være av en slik karakter at personen det gjelder ikke ønsker at noen skal vite om det.

Det er heller ingen viten om hvorvidt formålet med politiattester faktisk oppfylles – mao om kriminalitet reduseres, og om det kan spores en effekt for individualprevensjon og trygghetsskaping. Det er likevel rimelig å anta at virkningen er forholdsvis begrenset siden en politiattest bare utstedes en gang, normalt ved inngang til utdanning og yrke, men ikke følges opp siden i form av meldingsplikt ved nye registreringer eller ved krav om fornyet attest etter en viss tid.

Forholdet til EMK og forbudet mot spredning av taushetsbelagt informasjon

Mens altså antall politiattester har gått i været, slik at taushetsplikten og ivaretagelsen av ønsket om å resosialisering stadig er blitt svekket, har andre bestemmelser stilt krav som trekker i motsatt retning. Politidirektoratet har vist til EMK art. 8 om respekt for privatlivet. For inngrep i den enkeltes privatliv kreves det "lovhjemmel", og at inngrepet er "nødvendig i et demokratisk samfunn". For denne konkrete saken – politiattester for bruk ved ansettelser mv ved det Kongelige hoff, angir Politidirektoratet bare at politiet har ansvar for Kongen og hans families sikkerhet og at politiattester er en "effektiv silingsmekanisme som fremstår som et grunnleggende og lite inngripende tiltak for forebygging av trusler mot HM Kongen og den øvrige families sikkerhet".

Spørsmålet om art. 8 og vern mot misbruk av informasjon hentet fra offentlige registre er behandlet bl.a. av Møse "Menneskerettigheter" s. 410 ff. Slik Oslo politidistrikt vurderer spørsmålet, er det lite trolig at en adgang til å innhente vandelsopplysninger for personer som skal komme i kontakt med hoffet, i utgangspunktet vil komme i konflikt med art. 8. En hjemmel i publisert forskrift vil oppfylle "lovskravet" og sikkerheten til den kongelige familie faller åpenbart innenfor formålene regnet opp i art. 8 (2). Hva som anses som "nødvendig" har dessuten blitt forstått svært vidt i domstolen, jf også *Leander v. Sverige* (1987). Men Oslo politidistrikt er, som det vil ha fremgått, generelt ikke overbevist om at ordningen med politiattester er "effektivt" på den måten som beskrevet i høringsbrevet – det er det strengt tatt ingen som vet - og vi mener også at det er grunn til å frykte at en politiattest ikke alltid vil representere et "lite inngripende tiltak". For mange vil dette tvert i mot representere et yrkesforbud. Som det nærmere vil bli gjort rede for nedenfor, er Oslo politidistrikt derfor i tvil om direktoratets forslag vil være i god harmoni med de krav som følger av EMK art. 8.

Det er ikke angitt noen begrunnelse eller uheldige erfaringer ved hoffet som gjør det ønskelig med denne "silingen" av personer som får tilgang. Generelt er det vel også slik at Kongen og hans familie i liten grad er utsatt for noen trussel fra kriminelle. En gruppe som omfattes som særlig krevende i en sikkerhetsmessig sammenheng er trolig personer med psykiske lidelser som ikke vil bli "utsilt" ved noen politiattest overhodet. Forslaget er derfor ikke forankret i et aktualisert "pressing social need".

Når dette er sagt, vil Oslo politidistrikt understreke at våre reservasjoner gjelder generelt, og ikke hoffets rett til å be om politiattest spesielt. Hensett til de svært mange hjemler som er gitt for å be om politiattest, synes det uhensiktsmessig og også som en usaklig forskjellsbehandling å nekte en slik adgang for hoffet hvis politiattest er det eneste middel som kunne ivareta det aktuelle behovet.

Type attest og saksbehandling

Dersom hoffet gis en slik adgang som foreslått, er det videre et spørsmål om hvilken type attest, og hvilke grupper som skal omfattes av plikten til å fremlegge den. Som angitt i direktoratets høringsbrev finnes den *ordinære attest*, hvor det gjelder tidsbegrensning og begrensninger for så vidt gjelder handlingens grovhet, en *uttømmende attest*, hvor alle forbrytelser og forseelser tas med, med unntak av henlagte saker, *begrenset attest* hvor bare overtredelse av visse straffebud skal med på attesten, og endelig *utvidet attest*, som er en uttømmende attest hvor også verserende (uavgjorte) saker skal medtas. Man kan også tenke seg en kombinasjon av dette, f.eks en utvidet begrenset attest.

Politidirektoratet har i sitt høringsbrev angitt at hoffet bør få anledning til å kreve en utvidet attest, og la vurderingen av hvem ordningen skal omfatte være svært vid, men oppfordrer samtidig til å foreta en "helhetlig vurdering i det enkelte tilfelle" og "nøye vurderer" i samarbeid med "politiet" behovet for attest i det enkelte tilfelle. Begrunnelsen er at forhold som ikke kan relateres til "sikkerhet" likevel kan "vitne om holdninger som utgjør en sikkerhetstrussel, også om de ligger langt tilbake i tid".

Oslo politidistrikt er usikker på hvilken empiri som ligger bak disse synspunktene. Uansett vil det igjen være slik at personer som i mange år har levd lovlydige liv vil oppleve en spredning av negativ og taushetsbelagt informasjon om dem selv. Dette er ikke et "lite inngripende tiltak" som angitt i høringsbrevet. For tilbydere av varer og tjenester til hoffet, vil det ved en ordning med politiattester formentlig i praksis si at et firma som vil levere til hoffet vil fremsende lister over sjåførere, servitører, reparatører osv som de vil benytte i sin tjenesteutførelse, for så å få beskjed tilbake om at NN "ikke passer" eller "ikke er velkommen" osv til hoffet med de aktuelle varer/tjenester. Det er åpenbart at den regulære arbeidsgiver vil danne seg en oppfatning om hva grunnen til dette vil være, og i verste fall vil en arbeidstaker som kanskje har gjort et tilfredsstillende arbeid i en lengre periode, måtte velge om han vil fortelle om tidligere og nesten glemte synder, eller si opp sitt arbeid, og finne nytt hos en arbeidsgiver som ikke har noe forhold til hoffet. Dette kan være en situasjon som *kan* være arbeidslivet ut, og dermed gjøre straffen "pine" omfattende og tidsubestemt.

Det er ikke angitt noe omfang for hvor mange slike attester som vil bli etterspurt i løpet av et år fra hoffets side, men det er bekreftet at gjennomtrekken av personell er stor. Det vil altså være en ganske stor mengde negativ informasjon om mange personer som vil samles, og for mange av dem vil tilknytningen til hoffet være av svært kort varighet og beskjedent omfang. Det er vanskelig å tenke seg at det store flertall av de anmerkninger som vil komme frem om en del personer vil ha noen som helst betydning for sikkerhetssituasjonen for Kongen og hans familie. Det er problematisk at formålet politiattestene skal tjene ("sikkerhet") ikke står i forhold til attesttypen direktoratet mener det er aktuelt å tillate gitt. Dette kan etter vår mening representere et problem i forhold til EMK art. 8 – nødvendighetskravet. I nødvendighetskravet ligger både at formålet ikke kan nås med mindre inngripende tiltak, og at det foreslåtte tiltak vil være egnet til å nå målet. Blant annet fordi de som skal vurdere attestene – hoffet – ikke har noen spesiell kompetanse i å vurdere registrerte forhold opp mot en aktuell sikkerhetssituasjon, er det grunn til å stille spørsmål ved effektivitetssiden av nødvendighetskravet. Siden det ikke er gitt noen føringer i direktoratets høringsbrev som tyder på at politiattestene skal bidra til annet enn øket sikkerhet (ikke øket vern mot tyveri etc) - og det er Oslo politidistrikt i utgangspunktet enig

i - tilsier hensynet til de berørtes privatliv generelt og god harmoni med EMK art. 8 at attestene begrenses, f.eks slik at det gis anledning til å innhente en begrenset utvidet attest.

Direktoratet foreslår en ordning hvor det gis en uttømmende attest, hvor altså uavgjorte saker ikke er inkludert. Etter Oslo politidistrikts oppfatning er det vanskelig å se hvorfor gamle forhold i en sikkerhetsvurdering skal tillegges vekt, mens forhold under etterforskning ikke skal med. Vi vil likevel understreke at dersom utstedelse av politiattester skal følge vanlig prosedyre, vil utvidede attester medføre en vesentlig forsinkelse av prosessen.

Direktoratet vil heller ikke gi noen føringer for hvilke grupper og hvilke kriterier som skal gjelde for utlevering av vandelsopplysninger, men forutsetter at dette skal skje i samarbeid med politiet i den enkelte sak. Det er helt på det rene at det personellet som til vanlig utsteder politiattester ikke vil kunne ta noen del i et slikt samarbeid. De er ikke på noen måte kjent med verken hoffets drift eller sikkerhetssituasjonen. De vil heller ikke kunne foreslå alternative tiltak – for eksempel at istedenfor å innhente vandelsopplysninger ved en elektriker, må det avses personell til å følge med vedkommende, som jo er slik de aller fleste virksomheter – og hjem - i Norge må innrette seg ved ”fremmed” besøk. Det er formentlig heller ingen ved hoffet som har erfaring med å vurdere innholdet i en politiattest, opp mot en mulig sikkerhetsrisiko. Og som vi tidligere har anført – alene en politiattest gir en dårlig garanti for sikkerheten.

Politidirektoratet foreslår også at vandelsattestene ikke skal sendes direkte til den opplysningene gjelder, men til hoffet, pga at det ofte vil haste. Dette gjøres som hovedregel ikke i Oslo politidistrikt. Erfaringsmessig er det flere som tidligere har fått en ”ren” ordinær attest, men som ikke er kjent med at det finnes andre typer attester, og dermed er helt uforberedt på at det kommer en attest fra politiet med anmerkninger. Hadde vedkommende visst om dette, ville han kunne forsøkt å innrette seg annerledes, f.eks ved ikke å søke stillingen. En attest direkte til en arbeidsgiver ville i en slik situasjon kunne ha svært negative konsekvenser. En annen ulempe er at ”eieren” av opplysningene ikke får kontrollert riktigheten av opplysningene i attestene.

En alternativ løsning

Kongen og kongefamilien har en dedikert politienhet som har ansvar for å ivareta deres sikkerhet – Den Kongelige Politieskorte (DKP). Det synes svært nærliggende at denne politienheten får formaliserte oppgaver mot vandelskontroll på vegne av hoffet. For det første vil eskorten ha tilgang til de opplysningene som etterspørres, og vil ikke være avhengig av å vente rundt fire til seks uker, som er en ikke uvanlig saksbehandlingstid pr i dag, de vil kunne vurdere vandelsopplysningene opp mot sikkerhetssituasjonen og mulige alternative løsninger. En slik ordning vil også sikre at personopplysningene spres i atskillig mindre utstrekning, unngår unødvendig lagring, og være ressursbesparende. Derneft vil man unngå den logistiske problemstillingen som følger at det er bostedspolitidistriktet som skal utferdige attestene. Alt man i denne sammenhengen trenger, er en særskilt hjemmel som gjør det rettmessig for DKP å bruke registeropplysninger til dette formålet. Det er foreslått under hvordan dette kan løses regelteknisk.

Slik det har fremgått over, er det vår oppfatning at det fremlagte forslaget ikke er gunstig verken av hensyn til personvernet eller av effektivitetsgrunner. Kongehuset har en egen politienhet, og oppgavene med vandelskontroll bør dermed legges til politiet, som på den

måten vil håndtere "egne" opplysninger. Vi foreslår derfor en ny § 15a med eksempelvis følgende ordlyd:

§ 15A:

For ivaretagelse av sikkerheten ved Det kgl. Hoff, kan det til Den kgl. Politiskorte ved Oslo politidistrikt gis opplysninger fra registre som nevnt i del A og B om personer som

- a) søker ansettelse ved Det kgl. Hoff*
- b) vurderes innleid til arrangementer ved hoffet,*
- c) skal forestå levering av varer eller tjenester til hoffet.*

Politimesteren skal utarbeide instruks for hvordan opplysningen skal gis og om oppbevaring av sletting av opplysninger som gis skriftlig

Den foreslåtte forankringen i forskriftens del C er ikke systematisk ideell, men for å slippe å innta likelydende bestemmelser i del A og del B er løsningen valgt. Når den foreslåtte hjemmelen dessuten er foreslått som et alternativ til politiattest, må løsningen kunne forsvares. Denne løsningen vil også gjøre det mulig for politiet å vektlegge alle forhold som anses relevante opp mot en aktuell sikkerhetssituasjon/oppdragsforhold.

Når opplysningene om de aktuelle personene etter den foreslåtte hjemmelen er gjort kjent for DKP, følger det av de ordinære taushetspliktsregler at informasjonen på hensiktsmessig måte kan gjøres kjent for Hoffet. Opplysningene brukes da til det formålet de er innhentet for, jf. politiloven § 24 første ledd, jf. forvaltningsloven § 13b første ledd nr. 2.

Med vennlig hilsen

Anstein Gjengedal

Runa Bunæs
politinspektør

Saksbehandler:
Runa Bunæs

Tlf: 22 66 95 30